

Peter Friedl, Dibuixos

Interessat a revisar de manera crítica la modernitat artística i els seus cànons i codis habituals, Peter Friedl incorpora la infància com un territori habitualment exclòs de la representació. Entre el seu llarg corpus de dibuixos, un treball en paper i tècniques diverses que abasta quatre dècades de treball, un dels primers és aquest dibuix del setembre de 1964, realitzat quan l'artista tenia quatre anys. No és la primera vegada que l'autor incorpora dibuixos de la infància en les seves obres. Alguns que va fer quan era nen han estat la base d'obres posteriors. En altres ocasions, ha incorporat dibuixos dels seus fills i enregistraments visuals de diversos col·lectius de nens. Més que l'element biogràfic o vivencial, el que es posa en joc és el gest de l'artista: el fet d'adjudicar el valor d'obra allò que habitualment no s'hi hauria considerat.. La voluntat de l'autor d'exposar-los en un museu respon al compromís de convertir l'acte estètic de la mirada en un gest polític.

Interesado en revisar de manera crítica la modernidad artística y sus cánones y códigos habituales, Peter Friedl incorpora la infancia como un territorio habitualmente excluido de la representación. Entre su largo corpus de dibujos, un trabajo en papel y técnicas diversas que alcanzan cuatro décadas de trabajo, siendo una de sus primeros exponentes este dibujo de septiembre de 1964, realizado cuando el artista tenía cuatro años. No es la primera vez que el autor incorpora dibujos de la infancia en sus obras. Algunos, que hizo cuando era niño han sido la base de obras posteriores. En otras ocasiones, ha incorporado dibujos de sus hijos y grabaciones visuales de varios colectivos de niños. Más que el elemento biográfico o vivencial, lo que se pone en juego es el gesto del artista: el hecho de adjudicar el valor de obra a aquello que habitualmente no se habría considerado como tal.. La voluntad del autor de exponerlos en un museo responde al compromiso de convertir el acto estético de la mirada en un gesto político.

Interested in critically revising artistic modernity and its usual rules and codes, Peter Friedl incorporates childhood as a territory usually excluded from representation. Among his long corpus of drawings, a body of work on paper and different techniques with a span of four decades of work stand out. One of the first is this drawing from September 1964, made when the artist was four years old. This is not the first time that the artist has included drawings of his childhood in his work. Some that he made when he was a child have been the basis of later works. On other occasions, he has incorporated drawings of his own children and visual recordings of various children's collectives. More than the biographical or experiential element, what is at stake is the artist's gesture: the fact of assigning the value of a work of art to something that would not normally be considered a work of art. The author's intention to exhibit them in a museum responds to the commitment to convert the aesthetic act of looking into a political gesture.

Palle Nielsen, Modellen...

L'any 1968 Palle Nielsen va convèncer el director del Moderna Museet de Suècia de construir un parc infantil dins el museu. El director, Pontus Hultén, va acceptar amb la condició que Nielsen assumís la responsabilitat del cost i l'organització. L'octubre del 1968 es va inaugurar *Modellen – En model för ett kvalitativt samhälle* ('El model – Un model per a una societat qualitativa'), que oferia accés lliure a tots els nens d'Estocolm. Va aconseguir convocar més de 35.000 visitants, 20.000 dels quals eren nens. En un enorme passadís s'hi van instal·lar parets noves i un terra de *masonite*, a més d'estructures per penjar-se, una piscina de goma escuma, gronxadors, cordes per escalar i jocs d'aigua. Eines, pintura, materials per construir i teixits van ser a la disposició dels nens durant tot el projecte. A la nota de premsa del projecte es llegia: «el joc és l'exposició.(...) Tal vegada es convertirà en el model de la societat que volen els nens. Tal vegada els nens ens poden explicar tant del seu món que també es converteix en un model per a nosaltres»

El año 1968 Palle Nielsen convenció al director del Moderna Museet de Suecia de construir un parque infantil dentro del museo. El director, Pontus Hultén, aceptó con la condición de que Nielsen asumiera la responsabilidad del coste y la organización. En octubre de 1968 se inauguró *Modellen – En model för ett kvalitativt samhälle* ('El modelo – Un modelo para una sociedad cualitativa'), que ofrecía acceso libre a todos los niños de Estocolmo. Consiguió convocar más de 35.000 visitantes, 20.000 de los cuales eran niños. En un enorme pasillo se instalaron paredes nuevas y un suelo de *masonita*, además de estructuras para colgarse, una piscina de goma espuma, columpios, cuerdas para escalar y juegos de agua. Se pusieron a disposición de los niños herramientas, pintura, materiales para construir y tejidos durante todo el proyecto. En la nota de prensa del proyecto se leía: «el juego es la exposición.(...) Tal vez se convierta en el modelo de la sociedad que anhelan los niños. Tal vez los niños nos puedan explicar tanto de su mundo que también se acabe convirtiendo en un modelo para nosotros»

In 1968 Palle Nielsen convinced the director of the Moderna Museet in Sweden to build a children's playground inside the museum. The director, Pontus Hultén, accepted on the condition that Nielsen would assume responsibility for the cost and organisation. In October 1968, *Modellen – En model för ett kvalitativt samhälle* ('The Model – A Model for a Qualitative Society') was inaugurated, offering free access to all children in Stockholm. It attracted more than 35,000 visitors, 20,000 of whom were children. In a huge passageway, new floors and a masonite floor were installed, as well as structures for climbing, a rubber foam pool, climbing frames, climbing ropes and water games. The children had tools, paint, building materials and materials at their disposal throughout the project. The project's press release reads: "play is the exhibition (...). Perhaps it will become the model of the society that children want. Perhaps the children can explain so much about their world that it also becomes a model for us".

Daniela Ortiz, Estat-Nació

Daniela Ortiz i Xose Quiroga llegeixen el passat colonial i esclavista de Barcelona recuperant edificis i elements públics de la capital catalana com estàtues i plaques commemoratives. Amb aquest punt de partida, composen el fresc de fotografies Estat Nació, que documenta fotogràficament monuments dedicats a personatges que van tenir un paper destacat en la història de l'esclavisme i que avui encara són objecte de reconeixement públic. Entre d'altres, recuperen noms com Joan Güell i Ferrer, Josep Xifré i Casas, Valeriano Weyler, el general Joan Prim i Prats o el mateix Cristòfor Colom. Economistes, industrials, militars o mecenes que van actuar i es van enriquir com a traficants d'esclaus. La sèrie inclou també edificis d'institucions que van finançar i liderar processos colonials, com el Banc de Barcelona o el Cercle Hispano Ultramarí, seu actual de l'Ateneu de Barcelona.

Daniela Ortiz y Xose Quiroga leen el pasado colonial y esclavista de Barcelona recuperando edificios y elementos públicos de la capital catalana como estatuas y placas conmemorativas. Con este punto de partida, componen el fresco de fotografías Estado-Nación (*Estat-Nació*), que documenta fotográficamente monumentos dedicados a personajes que tuvieron un papel destacado en la historia del esclavismo y que hoy todavía son objeto de reconocimiento público. Entre otros, recuperan nombres como Joan Güell i Ferrer, Josep Xifré i Casas, Valeriano Weyler, el general Joan Prim i Prats o el mismo Cristóbal Colón. Economistas, industriales, militares o mecenas que actuaron y se enriquecieron como traficantes de esclavos. La serie incluye también edificios de instituciones que financiaron y lideraron procesos coloniales, como el Banco de Barcelona o el Círculo Hispano Ultramarino, sede actual del Ateneu de Barcelona.

Daniela Ortiz and Xose Quiroga read Barcelona's colonial and slave-owning past by recovering buildings and public elements of the Catalan capital such as statues and commemorative plaques. With this as a starting point, they compose the photographic fresco *State-Nation (Estat-Nació)*, which photographically documents monuments dedicated to people who played a prominent role in the history of slavery and who are still today the object of public recognition. Among others, names such as Joan Güell i Ferrer, Josep Xifré i Casas, Valeriano Weyler, General Joan Prim i Prats and Christopher Columbus himself are recovered. Economists, industrialists, military men and patrons who acted and became rich as slave traders. The series also includes buildings of institutions that financed and led colonial processes, such as the Banc de Barcelona and the Cercle Hispano *Ultramarí*, the current home of the *Ateneu de Barcelona*.

